

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/135/2024
Identifikačné číslo spisu:	6122426151
Dátum vydania rozhodnutia:	30.10.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Mario Dubaň
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:6122426151.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Maria Dubaňa a sudkyň JUDr. Aleny Svetlovskej a JUDr. Nory Halmovej v spore žalobcu N. M., narodeného XX. V. XXXX, Č., N. XXX/XX, zastúpeného advokátom JUDr. Andrejom Cífrom, Lučenec, Janka Kráľa 5/A, proti žalovanej obchodnej spoločnosti Všeobecná úverová banka, a. s., Bratislava, Mlynské nivy 1, IČO: 31 320 155, zastúpenej spoločnosťou Beňo & partners advokátska kancelária, s. r. o., Poprad, Námestie svätého Egídia 40/93, IČO: 44 250 029, o zaplatenie 5.502 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 12Csp/45/2022, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo 16. apríla 2024 sp. zn. 6CoCsp/15/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalobcovi priznáva náhradu trov dovolacieho konania voči žalovanej v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prievidza (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinstančný súd“) rozsudkom z 26. januára 2023 č. k. 12Csp/45/2022-260 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 5.502 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 6,25 % ročne zo sumy 5.502 eur od 27. septembra 2022 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.1. Súd prvej inštancie v odôvodnení konštatoval skutkový a právny základ uplatneného nároku žalobcu, ktorý sa voči žalovanej domáhal zaplatenia sumy 5.502 eur s príslušenstvom z dôvodu, že dňa 20. marca 2017 uzatvoril s predávajúcim AUTOCENTRUM AAA AUTO a. s. (ďalej aj „predávajúci“) kúpnu zmluvu na kúpu osobného motorového vozidla za kúpnu cenu 6.321 eur vrátane DPH s tým, že časť kúpnej ceny v sume 633 eur bude predávajúcemu uhradená v hotovosti pri podpise kúpnej zmluvy a zvyšná časť kúpnej ceny vo výške 5.688 eur mala byť predávajúcemu uhradená prostredníctvom úveru na základe zmluvy o úvere č.: 120172054 uzatvorenej so spoločnosťou Consumer Finance Holding, a. s. so sídlom v Kežmarku (ďalej aj „právny predchodca žalovanej“). Dňa 20. marca 2017 predávajúci vystavil ako dodávateľ žalobcovi, v postavení odberateľa, daňový doklad (faktúru) č.

FVAA6181/170472 na celkovú sumu 8.374 eur spolu s DPH, s dátumom splatnosti 30. marca 2017, a to za dodanie osobného motorového vozidla v sume 6.321 eur (ďalej aj „predmet financovania A“), doplnkového zákaznického servisu 355 eur, Carlife Garancia 1 - hviezda 678 eur, Würth Professional 165 eur, TT Parking tabletu Wifi 196 eur, čiernych kobercov do auta 15 eur, TT PassiveWeb EU 296 eur, miniGAP FLEX v úvere 300 eur a balíčku povinnej výbavy 48 eur (ďalej aj „predmet financovania B“).

1.2. Súd prvej inštancie preskúmaním predmetnej úverovej zmluvy dospel k záveru, že úverová zmluva uzavretá medzi právnym predchodcom žalovanej ako veriteľom a žalobcom v postavení dlžníka je zmluvou spotrebiteľskou v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z., pretože žalobca predmetnú zmluvu uzatvoril ako fyzická osoba nepodnikateľ a žalovaná ako dodávateľ, právnická osoba, podnikajúca podľa Obchodného zákonníka. Rovnako tak kúpnu zmluvu vyhodnotil ako zmluvu spotrebiteľskú v zmysle ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“); mal za to, že ide o zmluvy závislé v zmysle ustanovenia § 52a OZ a obe tvoria jeden obchodný celok, keďže žalobca v súvislosti s kúpou osobného motorového vozidla uzavrel úverovú zmluvu, prostredníctvom ktorej bol predmet kúpy financovaný (napokon obe zmluvy boli uzavreté na jednom mieste v ten istý deň). Súd prvej inštancie sa v tejto súvislosti stotožnil s právnym názorom žalobcu, že nie faktúra a úverová zmluva, ale kúpna zmluva a úverová zmluva predstavujú totožný spotrebiteľský vzťah - jeden obchodný celok. Dodal, že žalovanou predložená faktúra je irelevantný listinný dôkaz pre posúdenie veci z dôvodu, že faktúra je iba účtovným dokladom, bez právnej záväznosti vo vzťahu k obsahom zmlúv, pričom sa v nej nenachádzajú žiadne dojednania, ktorými by žalobca prejavoval záujem o prefinancovanie tam uvedených služieb a tovarov, formou úveru, na základe úverovej zmluvy, a teda medzi faktúrou a úverovou zmluvou neexistuje žiadne prepojenie.

1.3. Vychádzajúc z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nemal záujem o uzavretie a ani neuzavrel žiadnu kúpnu zmluvu (v ústnej forme), predmetom ktorej podľa žalovanej mal byť predmet financovania B, pričom hnutelné veci, ktoré mu boli spolu s osobným motorovým vozidlom dňa 20. marca 2017 odovzdané, považoval za darček a o službách, v úverovej zmluve uvedených, žiadnu vedomosť nemal. Súd prvej inštancie následne vyvodil záver, že žalobca mal záujem len o kúpu osobného motorového vozidla, pričom len časť nezaplatenej kúpnej ceny vo výške 5.688 eur mala byť financovaná prostredníctvom úveru, a nie aj ďalšie hnutelné veci a služby (predmet financovania B vo výške 2.053 eur). Z týchto dôvodov žalovaná potom v úverovej zmluve uviedla nesprávne základné údaje o úvere, osobitne samotnú výšku úveru v sume 7.741 eur (namiesto sumy 5.688 eur). Poukázal aj na skutočnosť, že k vyššie uvedenému právnemu záveru dospeli v obdobných prípadoch aj vyššie súdne authority. V súvislosti s obsahovou závislosťou kúpnej zmluvy a úverovej zmluvy dospel súd prvej inštancie k záveru, že kúpna cena a suma úveru musia byť v prípade závislých spotrebiteľských zmlúv rovnaké (totožné). Na základe ďalších zistení mal za preukázané, že v úverovej zmluve je nesprávne uvedená celková výška úveru (namiesto sumy 5.688 eur suma 7.741 eur), RPMN (namiesto 30,70 % 16,74 %) a priemerná hodnota RPMN (namiesto 11,39 % 10,17 %), z dôvodu ktorého je spotrebiteľský úver, poskytnutý žalobcovi právnym predchodcom žalovanej, bezúročný a bez poplatkov, a to v súlade s ustanovením § 11 ods. 1 písm. b) a d) zákona č. 129/2010 Z. z.

1.4. Súd prvej inštancie uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožnil s právnym názorom právneho zástupcu žalobcu, že žalobcovi vystavená faktúra predávajúcim bola zneužitá z jeho strany za účelom odvieť pozornosť od vzájomnej závislosti (vzájomného prepojenia) obsahu kúpnej zmluvy a úverovej zmluvy. Tiež poukázal na nekalú obchodnú praktiku, využívanú úverovými veriteľmi v spolupráci s predávajúcim, podstatou ktorej je poskytovať neprimerane navýšený úver a poplatky za nevyžiadané/fiktívne služby, v dôsledku čoho je spotrebiteľovi poskytnutý úver nielen na doplatok ceny vozidla, ale aj na nevyžiadané služby.

1.5. Súd prvej inštancie vychádzal zo toho, že žalobca v prospech žalovanej, resp. jej právneho predchodcu, v súlade so splátkovým kalendárom, uvedeným v úverovej zmluve, zaplatil spolu 11.190 eur. Keďže bol žalobcovi v skutočnosti poskytnutý úver vo výške 5.688 eur, ktorý súd prvej inštancie vyhodnotil ako bezúročný a bez poplatkov, bolo povinnosťou žalobcu vrátiť žalovanej (jej právnemu

predchodcovi) len sumu poskytnutej mu úverovej istiny, teda práve sumu 5.688 eur. Žalovaná, resp. jej právny predchodca sa teda na úkor žalobcu bezdôvodne obohatila bez právneho dôvodu o sumu 5.502 eur (11.190 - 5.688) a preto súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi uvedenú sumu. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom zo 16. apríla 2024 sp. zn. 6CoCsp/15/2023 rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcovi priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Po zrekapitulovaní kľúčových skutkových zistení súdu prvej inštancie konštatoval, že v jeden a ten istý deň (dňa 20. marca 2017) uzatvoril žalobca ako spotrebiteľ s tým istým subjektom AUTOCENTRUM AAA AUTO a. s. (v rôznych zmluvných pozíciách - ako predávajúcim, ako sprostredkovateľom a ako nezávislým finančným agentom) tri zmluvy pri tom istom kontraktacom procese - Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 120172054 so spoločnosťou Consumer Finance Holding, a. s. (veriteľom a súčasne právnym predchodcom žalovanej), Poistnú zmluvu Poistenia Carlife Garancia s poisťiteľom Acasta European Insurance Company Limited, Veľká Británia a napokon kúpnu zmluvu, ktorej predmetom bola kúpa osobného motorového vozidla zn. FORD Mondeo Kombi 2.0 TDCi za dohodnutú kúpnu cenu 6.321 eur vrátane DPH. Vo všetkých zmluvách pri kontraktacom procese vystupoval žalobca a spoločnosť AUTOCENTRUM AAA AUTO a. s. (ako predávajúci, sprostredkovateľ a ako nezávislý finančný agent). Odvolací súd uviedol, že išlo o zmluvy navzájom súvisiace a vzájomne závislé, tvoriace jeden obchodný celok a to napriek tomu, že išlo o odlišné zmluvné typy, a teda posudzovanú zmluvu o spotrebiteľskom úvere bolo potrebné kvalifikovať podľa § 15 zákona č. 129/2010 Z. z. ako zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere. Podľa odvolacieho súdu neobstála odvolacia argumentácia žalovanej, že každú zo zmlúv treba posudzovať samostatne, keďže boli uzatvárané pri jednom kontrakte a aj z ich obsahu jednoznačne vyplýva ich vzájomná prepojenosť, a to aj s prihliadnutím na povahu zmlúv, sledovaný cieľ a stranám známy účel uzatvárania. Odvolací súd v tejto súvislosti zdôraznil, že predávajúci konal za poisťovateľa a aj za úverového veriteľa. Z uvedeného vyplýva, že napriek formálnemu označeniu rozdielnych zmluvných strán na jednotlivých zmluvách (kúpna, úverová, poistná) majú všetky spoločného menovateľa a konajúcu osobu - obchodnú spoločnosť AUTOCENTRUM AAA AUTO a. s. Takýto postup pri uzatváraní zmlúv bol zjavne zámerný, koordinovaný, pričom išlo o bežnú, zaužívanú obchodnú prax predávajúceho.

2.1. Odvolací súd sa ďalej zamerlal na skutočný záujem spotrebiteľa, pričom konštatoval, že z obsahu kúpnej zmluvy vyplýva jasný a určitý prejav vôle žalobcu získať úver v konkrétnej výške 5.688 eur, nakoľko žiadne iné poplatky spojené s predmetom kúpy z predmetnej kúpnej zmluvy nevyplyvali. Uvedená suma 5.688 eur tak mala byť v zmysle zmluvných dojednaní v kúpnej zmluve a teda prejavenej vôle kupujúceho výškou úveru, no v zmluve o úvere je už uvedená iná výška úveru a to 7.741 eur. Ohľadom skutočnej vôle žalobcu odvolací súd poukázal na výpoveď žalobcu a svedka N. M. (syna žalobcu), pričom sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že v konaní bolo preukázané, že žalobca si doplnkové tovary a služby (predmet financovania B) sám nevyjednal. Vychádzajúc z uvedeného konštatoval, že predmet financovania B je nutné považovať za skryté poplatky, ktoré predstavujú dodatočné náklady spotrebiteľa; ktoré však nemôžu byť započítané na istinu úveru. Vzhľadom na odvolaciu argumentáciu žalovanej odvolací súd výslovne zdôraznil, že individuálnosť dojednania navýšenia pôvodne žiadanej sumy úveru na dofinancovanie časti kúpnej ceny 5.688 eur žalovaná žiadnym spôsobom v spore nepreukázala a tak neuniesla dôkazné bremeno, ktoré ohľadom uvedenej skutočnosti spočívalo na nej. Naopak, žalobca preukázal dostatočne hodnoverne v spore, že ním tvrdený postup predávajúceho pri dojednávaní a pripravovaní úverových zmlúv bol bežnou obchodnou praktikou vo viacerých obdobných prípadoch s viacerými spotrebiteľmi a za obdobných podmienok ako tvrdil žalobca.

2.2. Za dôkaz o individuálnom dojednaní zmluvy, resp. jej niektorých zmluvných podmienok, nebolo možné podľa odvolacieho súdu v tomto prípade považovať Žiadosť o uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá mala prakticky totožnú formu a obsah ako samotná zmluva o

spotrebiteľskom úvere. Mal za preukázané, že v skutočnosti nešlo o žiadosť, predloženú spotrebiteľom, ale o formulár vyplnený rovnako ako samotná zmluva sprostredkovateľom úveru, teda nešlo o individuálne dojednané ustanovenia a tieto listiny nesvedčia o tom, že medzi žalobcom a žalovanou došlo k zhodným prejavom vôle financovať predmet financovania B dotknutým spotrebiteľským úverom. Z rovnakých dôvodov nebolo možné podľa súdu považovať za prejav vôle žalobcu, že chce financovať predmetným spotrebiteľským úverom aj položky zahrnuté do tzv. predmetu financovania B, ani formulár Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere. Tento formulár - ako tomu nasvedčuje aj jeho označenie - je len súhrnom informácií o úvere, ktoré v štandardizovanej forme poskytuje veriteľ dlžníkovi. Aj keď žalobca v tomto prípade tento formulár podpísal, jeho podpis svedčí podľa odvolacieho súdu len o tom, že ho prevzal, prípadne že ho vzal na vedomie, nie je však prejavom jeho vôle financovať tie-ktoré tovary a služby prostredníctvom spotrebiteľského úveru. Napokon, ani faktúra, ktorou žalovaná argumentovala, aj keď je podpísaná žalobcom, nedokumentuje zhodu vôle predávajúceho a kupujúceho - o to viac, že táto faktúra bola vystavená a predložená žalobcovi na podpis v ten istý deň a na tom istom rokovaní, súčasne s ostatnými listinami (najmä zmluvami), čo podstatne sťažuje možnosť spotrebiteľa oboznámiť sa podrobnejšie s jej obsahom. Žalobca podpisom faktúry mohol jej obsah len vziať na vedomie (resp. potvrdil jej prevzatie), faktúru však jednostranne vystavil predávajúci, teda nie je prejavom vôle kupujúceho. Odvolací súd preto usudzoval, že vzhľadom na veľký počet súčasne podpisovaných dokumentov žalobca vôbec nemusel faktúre venovať pozornosť, keďže ide o daňový doklad, ktorý bol preňho ako fyzickú osobu - nepodnikateľa, ktorý si neuplatňuje daň na vstupe ani daňové náklady, zbytočný. Okrem toho bola faktúra podľa odvolacieho súdu neprehľadná, až zmätočná, takže bežný spotrebiteľ v situácii, v akej bol žalobca (súčasný predkladanie na podpis mnohých listín), aj keby chcel venovať faktúre primeranú pozornosť, nemusel by zistiť, čo vlastne je ňou fakturované.

2.3. Podľa odvolacieho súdu došlo v konaní k správnym skutkovým zisteniam, najmä v tom, že medzi dodávateľom a spotrebiteľom nedošlo k zhodným prejavom vôle financovať predmetným spotrebiteľským úverom aj položky zahrnuté v zmluve do „predmetu financovania B“. V nadväznosti na to sa stotožnil aj s právnym názorom súdu prvej inštancie, že pokiaľ údaj o výške istiny (celkovej výške) spotrebiteľského úveru uvedený v zmluve sumou 7.741 eur bol nesprávny, nezodpovedajúci prejavenej vôli a úmyslu dlžníka - spotrebiteľa, v zmysle § 9 ods. 2 písm. g) v spojení s § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. to je samostatným dôvodom bezúčinnosti a bezpoplatkovosti úveru. Odvolací súd poznamenal, že vôľou žalobcu bolo získať úver v konkrétnej výške 5.688 eur, čo jednoznačne vyplýva z obsahu viazanej kúpnej zmluvy, žiadne doplnkové služby si sám nevyžiadal a dobrovoľne nezvolil, všetky doplnkové služby sú fakticky skrytými poplatkami za poskytnutie úveru a boli pre žalobcu dodatočne povinnými nákladmi a nie je pritom dôležité pomenovanie týchto povinných nákladov, ale ich skutočný účel. Dodal, že pri uzatváraní posudzovanej úverovej zmluvy, ako vzájomne závislej zmluvy od kúpnej zmluvy, postupoval sprostredkovateľ pôvodného veriteľa postupom, ktorý nie je súladný so spotrebiteľským právom (nekalá obchodná praktika).

2.4. Odvolací súd uzavrel, že plnenie žalobcu nad rámec istiny úveru (bez úrokov a poplatkov úveru) v sume 5.688 eur, poukázané v prospech právneho predchodcu žalovanej spolu v sume 11.190 eur, teda v sume rozdielu týchto plnení ($11.190 - 5.688 = 5.502$), je bezdôvodným obohatením žalovanej na úkor spotrebiteľa, ktoré je v zmysle § 451 OZ povinná žalobcovi vydať, spolu so správne priznaným zákonným úrokom z omeškania. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie s poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b) CSP, keď uviedla, že doposiaľ nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená právna otázka, či „suma úveru poskytnutá na financovanie tovaru a služieb, ktorý je vo vzťahu k hlavnému predmetu nákupu tzv. doplnkovým tovarom, je podľa Zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z. z. nákladom podľa § 2 písm. g), alebo istinou úveru podľa § 2 písm. l)“ a či „je dodávateľ viazaného spotrebiteľského úveru hmotnoprávne zodpovedný za kvalitu a primeranosť financovaného tovaru, alebo služieb?“.

3.1. Súdom nižších inštancií vytkla, že sa vôbec nezaoberali platnosťou zmlúv o doplnkovom tovare, hoci žalobca celé odôvodnenie žaloby založil na tom, že zmluvy o doplnkovom tovare síce podpísal, ale vôbec tak nechcel urobiť. Pritom uviedla, že samotné zmluvy o kúpe tovaru a služieb sú samostatnými zmluvami, uzatvorenými s úplne inými účastníkmi a ani kúpna zmluva, ani poistná zmluva, ani zmluva o poskytnutí služieb nie sú súčasťou úverovej zmluvy. Poukázala na to, že v úverovej zmluve je v súlade s ustanovením § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch len odkaz na tovar a služby, ktoré sa úverom financujú. Dovolateľka tiež uviedla, že hlavný predmet plnenia nemôže byť neprijateľnou podmienkou, a teda poistná zmluva nemôže byť neprijateľnou podmienkou úverovej zmluvy. Ďalej poznamenala, že žalobca v danom prípade požiadal písomne žalovanú o poskytnutie úveru aj na ďalší tovar a služby a išlo výlučne o prejav jeho vôle, nie o prejav vôle veriteľa. Veriteľ pritom extrémne preukazným spôsobom informoval spotrebiteľa o tom, čo a v akej výške je z úveru financované. Dovolateľka v tejto súvislosti konštatovala, že predmet financovania A a predmet financovania B sú v zmluve výrazne a zrozumiteľne uvedené. Nejde o žiadny skrytý tovar, službu, alebo poplatok. Spotrebiteľ mal možnosť vybrať si len predmet financovania A, alebo zmluvu vôbec nepodpísať. Pokiaľ išlo o výšku celkových nákladov spotrebiteľa, dovolateľka uviedla, že celkové náklady sú všetky peňažné prostriedky, ktoré spotrebiteľ platí veriteľovi nad rámec úverovej istiny. Uviedla, že suma 2.053 eur (úver poskytnutý na predmet financovania B) by bola nákladom spotrebiteľa len v jedinom prípade, a to ak by spotrebiteľ za túto sumu nič nedostal. Ďalej konštatovala, že zmyslom RPMN je dať na jednu stranu všetko to, čo spotrebiteľ dostáva a na druhú stranu všetko to, čo dáva navyše oproti tomu, čo dostal; pomer týchto dvoch parametrov je RPMN. V danom prípade suma 2.053 eur za doplnkový tovar je cena tovaru a služieb, ktorá suma nie je ziskom veriteľa, nakoľko „skončila“ u tretích osôb (rovnako ako kúpna cena za auto) a to na základe pokynu spotrebiteľa. Táto suma patrí do celkovej čiastky (rovnako ako istina úveru za kúpu auta), ale celkom určite nepatrí do nákladov spotrebiteľa. Dovolateľka podotkla, že nákladom spotrebiteľa a súčasne ziskom veriteľa je teda len rozdiel medzi celkovou sumou, ktorú od veriteľa dostal a celkovou sumou, ktorú mu bol povinný vrátiť. Doplnkový tovar a služby boli financované rovnako ako kúpa auta - poskytnutím istiny úveru, a teda nákladom úveru bol len úrok, ktorým veriteľ túto časť úveru úročil. Žalovaná teda konštatovala, že nižšie súdy v dôsledku právneho omylu dospeli k nesprávnemu rozhodnutiu v jej neprospech. Vzhľadom na uvedené navrhla, aby dovolací súd zrušil rozhodnutia súdov nižších inštancií a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne ich zmenil a rozhodol tak, že žalobu zamietla.

4. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že právna otázka nastolená žalovanou už bola medzičasom najvyšším súdom vyriešená. Pripomenul, že z celkovej výšky úveru na svoj účet nedostal žiadne plnenie a k dispozícii získal ako protihodnotu výlučne vozidlo z časti financované úverom v sume 5.688 eur. Žiadne iné plnenie, resp. protihodnota, za sumu 2.053 eur mu už reálne nebola poskytnutá, pričom položky tvoriace predmet financovania B sa v listinách vzájomne závislého kontraktu objavili v rozpore s vôľou žalobcu. Žalobca ďalej uviedol, že predmet financovania B tvoria bez akýchkoľvek pochybností doplnkové vedľajšie produkty, na ktoré dopadá kontrola neprijateľných zmluvných podmienok a svojou povahou sú nákladmi navyšujúcimi istinu úveru podľa § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. Napokon dodal, že rozhodovacou praxou bolo ustálené, že plnenie, ktoré má povahu nákladu spojeného s poskytnutím úveru, nemôže tvoriť istinu úveru, pričom v takom prípade je nutné považovať spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov. Preto navrhol podané dovolanie odmietnuť, resp. v súlade s § 448 CSP zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním.

Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. Žalovaná vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP (právna otázka nebola v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte vyriešená).

11. Dovolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že je viazaný iba vymedzením právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré považuje dovolateľ za nesprávne, nie však už určením, pod ktorý prípad prípustnosti jej riešenia (§ 421 ods. 1 CSP) táto otázka spadá. Najvyšší súd nemôže byť viazaný tým, o ktorý prípad právnej otázky podľa § 421 ods. 1 CSP oprel prípustnosť dovolania dovolateľ. Situácia dovolateľa sa totiž môže v priebehu odvolacieho konania meniť. Napríklad ak dovolateľ tvrdí, že právna otázka ešte nebola na dovolacom súde riešená a medzičasom k jej vyriešeniu došlo. Z uvedeného dôvodu dovolací súd z hľadiska prípustnosti dovolania posudzuje (iba) materiálny substrát samotného odvolacieho konania spočívajúci vo vymedzení právnej otázky a predostretí vlastnej argumentácie dovolateľa v zmysle § 432 ods. 2 CSP, súčasne zohľadňujúc vlastnú rozhodovaciu prax (iura novit curia, 4Cdo/11/2021, 8Cdo/54/2018, I. ÚS 51/2020).

12. Dovolaťka v danom prípade zákonu zodpovedajúcim spôsobom vymedzila právne otázky, ktoré podľa jej názoru v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte neboli vyriešené: 1/ či suma úveru poskytnutá na financovanie tovaru a služieb, ktorý je vo vzťahu k hlavnému účelu nákupu tzv. doplnkovým tovarom, je podľa zákona o spotrebiteľských úveroch nákladom podľa § 2 písm. g) alebo istinou úveru podľa § 2 písm. l) a 2/ či je dodávateľ viazaného spotrebiteľského úveru hmotnoprávne zodpovedný za kvalitu a primeranosť financovania tovaru alebo služieb.

13. Najvyšší súd pristúpil k posúdeniu prvej otázky a poznamenáva, že právna otázka bola v čase rozhodovania odvolacieho súdu a najmä podania dovolania už riešená v rozhodnutí sp. zn. 2Cdo/165/2020, na ktoré neskôr nadviazali rozhodnutia sp. zn. 4Cdo/322/2020 [ktoré uspelo aj v teste ústavnosti, keď ústavný súd uznesením sp. zn. I. ÚS 341/2023-16 z 15. júna 2023 ústavnú sťažnosť sťažovateľky (obchodnej spoločnosti VÚB a. s.) odmietol], v ostatnom čase aj sp. zn. 7Cdo/31/2022, 4Cdo/93/2022, 9Cdo/26/2022 a 4Cdo/29/2023, aktuálne predstavujúce ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu a preto v zmysle vyššie uvedeného výkladu pre záver o prípustnosti dovolania nebolo určujúce subsumovanie prípustnosti podaného dovolania samotnou dovolateľkou pod ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

14. Po konštatovaní prípustnosti dovolania v tejto časti pristúpil dovolací súd k meritórnemu

dovolaciemu prieskumu a posúdeniu dôvodnosti podaného dovolania z hľadiska uplatnenej dovolacej argumentácie, t. j. z hľadiska právneho posúdenia veci odvolacím súdom vo vymedzenej právnej otázke a eventuálneho odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

15. Právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (*questio iuris*). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (*questio facti*), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnú normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

16. Smernica 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere bola do slovenského právneho poriadku prebratá zákonom o spotrebiteľských úveroch.

17. V zmysle § 2 písm. l) a písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia spornej zmluvy o úvere (t. j. 20. marca 2017), na účely tohto zákona sa rozumie celkovou výškou spotrebiteľského úveru maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere [písm. l)], celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok [písm. g)].

18. V zmysle § 9 ods. 2 písm. g) cit. zákona zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie, písm. j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, písm. k) výšku, počet, frekvenciu splátok a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

19. V rozsudku vo veci C-377/14 Radlinger, Radlingerová proti Finway a. s. sa Súdny dvor Európskej Únie okrem iného vyjadril k požiadavkám na náležitosti spotrebiteľských zmlúv a na otázku vnútroštátneho súdu, akým spôsobom sa má vykladať pojem „celková výška úveru“ obsiahnutý v článku 3 písm. l) a článku 10 ods. 2 smernice 2008/48 a pojem „výška čerpania“ obsiahnutý v bode I prílohy I tejto smernice odpovedal, že článok 3 písm. l) a článok 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES ako aj bod I prílohy I tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. V rozhodnutí Súdny dvor uviedol, že dôsledkom takéhoto postupu, t. j. zahrnutia nákladov spotrebiteľa spojených s úverom do výšky čerpania úveru, je podhodnotenie RPMN, ktorého výpočet závisí od celkovej výšky úveru (bod 87). Zároveň informácia o celkových nákladoch úveru umožňuje spotrebiteľovi porovnať ponuky úverov a posúdiť rozsah jeho záväzku (bod 90).

20. Na to, aby bolo možné konštatovať splnenie povinnosti veriteľa vyplývajúcej z ustanovenia § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, musia byť podľa názoru dovolacieho súdu údaje uvedené v spotrebiteľskej zmluve uvedené nielen formálne, ale zároveň musia byť aj úplné, určité, zrozumiteľné a správne. Týmto spôsobom zákonodarcia chráni spotrebiteľa a naplňa účel sledovaný právnou pravou spotrebiteľských zmlúv, ktorým je úplné informovanie spotrebiteľa o podmienkach v tomto prípade

úverovej zmluvy v záujme ochrany slabšej zmluvnej strany. Správnosť údajov totiž nepochybne ovplyvňuje rozhodnutie spotrebiteľa vstúpiť do určitého záväzku. Zároveň spotrebiteľ musí mať možnosť zoznámiť sa so skutočným obsahom právneho úkonu, aby vedel, čo konkrétne je predmetom dojednaní a aké sú jeho práva a záväzky z toho plynúce. Ak by sa pripustil výklad, že akýkoľvek údaj (teda aj chybný) uvedený v zmluve spĺňa podmienky § 9 ods. 2 cit. zákona, stratilo by toto ustanovenie zmysel. Jednou z obligatórnych náležitostí spotrebiteľskej zmluvy je aj údaj o výške úveru, ktorého definíciu podáva ustanovenie § 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch. Spotrebiteľ na základe správne v zmluve uvedených informácií o výške skutočne poskytnutého úveru, dostáva jasnú predstavu o celkovej hodnote svojho záväzku, o tom, čo vlastne spláca a akú sumu si skutočne požičal, ako aj to, akú má povahu jeho záväzkov z hľadiska nákladov s ním spojených. Zároveň nesprávne uvedený údaj môže mať za následok vplyv na správnosť ďalších údajov spotrebiteľskej zmluvy a tiež na samotnú výšku záväzkov spotrebiteľa (výšku splátky, úročenie úverovej sumy). Pokiaľ teda údaje predstavujúce obligatórne náležitosti spotrebiteľskej zmluvy nie sú uvedené v zmluve správne, nemožno hovoriť o splnení povinnosti podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom nesplnenie z neho vyplývajúcej povinnosti zákon striktnie sankcionuje tým, že spotrebiteľský úver sa stáva od počiatku bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch). V tomto smere teda neexistuje žiadna výnimka a veriteľ sa nemôže zbaviť svojej povinnosti, resp. nemôže konvalidovať nesprávne, či zavádzajúce údaje v zmluve tým, že v nej síce výslovne uvedie, akú čiastku predstavuje náklad, avšak zároveň ho prezentuje ako súčasť poskytnutého úveru, teda aktívum, hoci v skutočnosti ide o náklad spotrebiteľa, a to ani za tej podmienky, že klient súhlasí s okamžitým započítaním nákladu do výšky úveru.

21. V dôsledku navýšenia celkovej výšky úveru o náklad nemôže byť správne vypočítaná ani výška RPMN, keďže výpočet RPMN je závislý od výšky poskytnutého úveru. Navýšenie celkovej výšky úveru o náklady má zároveň aj ten následok, že sa bude úročiť nielen poskytnutý úver, ale aj náklad, tým pádom dôjde k zvýšeniu celkovej splatnej čiastky a mení sa tým výška hlavného predmetu zmluvy. Za tohto stavu bol preto správny záver súdov nižších inštancií, že úverová zmluva neobsahuje správne údaje v zmysle § 9 ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa a rovnako správne uplatnili aj sankciu za porušenie tejto povinnosti v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) cit. zákona.

22. Právnu otázku nastolenú dovolateľkou možno pokladať za vyriešenú už uznesením najvyššieho súdu z 27. októbra 2021 sp. zn. 2Cdo/165/2020 so záverom, že „z obsahu kúpnej zmluvy vyplýva, že časť kúpnej ceny vo výške 684,80 eura bola predávajúcemu zaplatená v hotovosti pri podpise zmluvy, a že zvyšná časť kúpnej ceny vo výške 5.489,20 eura bude predávajúcemu zaplatená prostredníctvom úveru na základe zmluvy o úvere. Z obsahu úverovej zmluvy však jednoznačne vyplýva celková dojednaná výška úveru v sume 6.163,20 eura s tým, že predmetný spotrebiteľský úver bol účelovo viazaný, a to na obstaranie tam uvedeného predmetu financovania, ktorým bolo predmetné motorové vozidlo Citroën C4 Grand Picasso Diesel 1,6 HDi. Dovolací súd však konštatuje, že v zmysle § 52a ods. 2 OZ vyplýva jednoznačná závislosť týchto zmlúv, čo nerozporovali ani súdy nižšej inštancie. Avšak dovolací súd je toho názoru, že pokiaľ v zmysle § 52a ods. 2 OZ je daná vzájomná zmluvná závislosť, tak táto závislosť musí byť zrejماً aj z obsahu dojednaných zmlúv, a teda nesmie byť vzájomné dojednanie takýchto zmlúv odlišné. V tomto prípade nekorešpondujúce v dojednanej výške pri kúpnej zmluve - kúpnej ceny (5.489,20 eura) a pri spotrebiteľskom úvere - výška spotrebiteľského úveru (6.163,20 eura). A to bez ohľadu na vystavenú faktúru č. U., ktorou bol fakturovaný predaj osobného automobilu Citroën C4 Grand Picasso 1,6 HDi vrátane doplnkového zákazníckeho servisu a Carlife Garancia. Dovolací súd tak konštatuje, že uplatnenie § 52a ods. 2 OZ na zmluvné dojednanie (kúpnu zmluvu a spotrebiteľský úver) je v tomto prípade zásadné. Na základe uvedeného je nepochybné, že RPMN uvedená v úverovej zmluve nezodpovedá kúpnej cene, ktorá je uvedená v kúpnej zmluve, t. j. 6.174 eur, po odpočítaní zaplatených 684,80 eura v sume 5.489,20 eura a následkom čoho je úverová zmluva bezúročná a bez poplatkov v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. d/ zák. č. 129/2010 Z. z.“.

23. Z uvedeného možno vyvodíť, že zhodný záver konajúcich súdov o tom, že povinné náklady v žiadnom prípade nesmú tvoriť istinu úveru, poskytuje v dostatočnej miere odpoveď na prvú dovoláciu otázku dovolateľky, či suma úveru poskytnutá na financovanie tovaru, ktorá je tzv. doplnkovým

tovarom (k hlavnému účelu nákupu) je nákladom či istinou úveru. Dovolací súd nezistil žiadny právne relevantný dôvod, pre ktorý by sa mal v predmetnej veci odchýliť od týchto záverov, pretože nie sú v rozpore s ustanovením § 52a ods. 4 Občianskeho zákonníka, a preto na danom základe konštatovanie nižších súdov, že úverová zmluva je bezúročná a bez poplatkov, je opodstatnené.

24. Uplatnený dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 CSP vo vzťahu k prvej vymedzenej právnej otázke preto dovolací súd nepovažoval za relevantný z hľadiska dôvodnosti dovolania, keďže napadnutým rozhodnutím nedošlo k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

25. V časti, v ktorej žalovaná namietala nesprávne právne posúdenie veci v otázke, či je dodávateľ viazaného spotrebiteľského úveru hmotnoprávne zodpovedný za kvalitu a primeranosť financovania tovaru alebo služieb, dovolací súd uvádza, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok je vo vzťahu k odvolaniu ako riadnemu opravnému prostriedku subsidiárny nielen z procesného hľadiska - teda že dovolanie možno podať len proti rozhodnutiu vydanému v odvolacom konaní (čo znamená, že odvolacie konanie predchádza dovolaciemu konaniu), ale aj z hmotnoprávneho hľadiska, ktoré zohľadňuje skutočnosť, že dovolateľ môže v mimoriadnom opravnom prostriedku (úspešne) argumentovať len takými dôvodmi, ktoré namietol už v rámci riadneho opravného prostriedku a ktoré boli meritórne posudzované odvolacím súdom. V prípade, že takéto námietky v odvolacom konaní neuplatnil, hoci tak urobiť mohol a mal, tieto námietky ex post nemôžu byť spôsobilé založiť prípustnosť dovolania.

26. Všeobecne princíp subsidiarity vychádza z toho, že najlepšie postaveným k plneniu úloh sú najnižšie články hierarchie súdov; vyššie články systému zasahujú len vtedy, kedy už prípad nemôže byť riešený na úrovni článku nižšieho. Ide o všeobecný princíp organizácie celej spoločnosti a súdnictva osobitne.

27. Z uvedeného teda vyplýva, že dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia je pre prípustnosť dovolania relevantný len vtedy, ak vec nesprávne právne posúdil odvolací súd alebo ak v odvolaní namietané nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie odvolací súd svojím procesným postupom nenapravil. Avšak nemôže tomu byť v prípade, ak samotná strana sporu nevyužila svoje právo namietat konkrétnu nesprávnosť v rámci podaného odvolania; v takom prípade strana sporu mala možnosť uplatniť svoj vplyv na výsledok konania vo vzťahu ku konkrétnej otázke, ale keď tak neurobila, hoci tak urobiť mohla a mala, predmetná otázka sa nestala predmetom prieskumu dovolacieho súdu, ktorý nemal možnosť v rámci opravného konania vyhodnotiť jej opodstatnenosť aj vo vzťahu k existujúcej judikatúre najvyššieho súdu. V tomto prípade odvolací súd neposudzoval nastolenú otázku žalovanej a preto sa jej preskúmania nemôže úspešne domáhať v dovolacom konaní.

28. S takým záverom dovolacieho súdu v skutkovo a právne obdobnej veci (sp. zn. 4Cdo/322/2020) sa stotožnil aj ústavný súd v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 341/2023, keď konštatoval, že rozhodnutie dovolacieho súdu skutočne nezáviselo od vyriešenia právnej otázky hmotnoprávnej zodpovednosti dodávateľa viazaného spotrebiteľského úveru za kvalitu financovaného úveru alebo služieb (§ 421 ods. 1 CSP). Pre rozhodnutie vo veci samej bolo podstatné ustálenie skutkového stavu, v zmysle ktorého celková výška spotrebiteľského úveru predstavuje nielen doplnok kúpnej ceny predmetu (samostatné vozidlo), ale aj kúpnu cenu doplnkových služieb. Z tohto skutkového stavu odvolací súd vyvodil právny záver o nesprávnom údaji úverovej zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. g/ zákona o spotrebiteľskom úvere, čo predstavuje samostatný dôvod bezúročnosti a bezpoplatkovosti podľa § 11 ods. 1 písm. b/ zákona o spotrebiteľskom úvere. Preto možno súhlasiť s najvyšším súdom, že odvolací súd neposudzoval nastolenú otázku, a preto sa jej preskúmaniu nemožno úspešne domáhať v dovolacom konaní. Ak najvyšší súd dovolanie odmietol, konal v súlade s Civilným sporovým poriadkom.

29. Pre úplnosť možno dodať, že obdobne postupuje vo svojej činnosti aj samotný ústavný súd, z ktorého judikatúry vyplýva, že ak sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, ale nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc a sťažnosť sťažovateľa odmietne (II. ÚS 70/2017).

30. Najvyšší súd na uvedenom základe dovolanie žalovanej v časti vymedzenej prvou právnou otázkou ako nedôvodné zamietol podľa § 448 CSP a v časti týkajúcej sa druhej dovolacej otázky odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako neodôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi.

31. Žalobca bol v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešný (§ 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP), preto mu dovolací súd proti žalovanej priznal v súlade s § 262 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov dovolacieho konania s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

32. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.